

El 14 de juny la militància d'Unió votava si volia adherir-se al full de ruta pactat per CDC, ERC i entitats de la societat civil posant unes condicions. Només un mes després ja s'ha fundat Demòcrates de Catalunya, fruit de l'escissió d'Unió, i aquest partit, un dels fundadors del qual és vostè, dona suport a la llista unitària pactada per ERC i CDC. Era una trencadissa previsible des de feia temps però controlada?

—Una part de la direcció d'Unió ha intentat dilatar durant molt temps prendre una posició sobre el futur nacional de Catalunya. Abans del 9N hi va haver un consell nacional i no vam marcar la nostra posició. Duran mai no ha amagat que la seva posició era el Sí-No, però es coneix molt bé el seu partit i sabia que la militància no està en aquesta línia, per això ha anat dilatant la consulta i ha bastit un engany per interpretar la resposta. En realitat, el 47% van votar a favor de la independència, i el 50% a favor del procés amb condicions, però la lectura que fa una part del comitè de govern, un 57%, és que això vol dir presentar-se sols a les eleccions amb un programa autonomista. No han respectat cap militant.

—**Duran Lleida no ha enganyat ningú, mai no ha traspassat la frontera autonomista. I ara pot mantenir el mateix programa electoral dels darrers 30 anys amb CiU.**

—Exactament és així, però no és el que es va votar, i ni tan sols és el mandat congressual. Per això hem denunciat que era un frau i que calia fer un congrés. Però el comitè de govern es va negar a fer un congrés abans del 27S. I això explica per què un gruix tan important de militància escindeix el partit en lloc de lluitar en un congrés, que seria la cosa més raonable.

—**Duran ha manat a Unió des del 1987 i cap adversari no l'ha derrotat. No és una estabilitat inusitada en un partit polític de les dimensions d'UDC?**

—No hi ha hagut sacsejades perquè Unió és l'únic partit que des del 1978 no es presenta a unes eleccions. Quan un

ANTONI CASTELLÀ

«El 28S caldrà una llista transversal a les Corts per desconectar d'Espanya»

Antoni Castellà (Barcelona, 1970) és secretari d'Universitats i Recerca de la Generalitat de Catalunya, i un dels impulsors del nou partit sorgit de l'escissió d'Unió, Demòcrates de Catalunya. Castellà ha participat en les negociacions per la llista unitària independentista.

Entrevista de Gemma Aguilera

repassa el mapa de partits de Catalunya, els processos de relleus de direcció sempre són després d'unes eleccions. UDC mai no ha exercit la responsabilitat de presentar-se a uns comicis, i per això no hi ha conseqüències. Els partits existeixen per veure quin aval tenen entre els ciutadans, és la prova del cotó per a una direcció. Però no hem tingut un problema de lideratges, sinó que fins el

2010 l'espai de CiU defensava la construcció nacional intentant un encaix en un model d'Estat plurinacional. Mentre l'estratègia és aquesta, tot l'espai CiU l'avalua i no necessàriament ha d'haver-hi un trencament. Però quan una majoria social a Catalunya considera que aquesta estratègia ja no té sentit, s'esdevé un procés també dins d'Unió, en què molts militants es posen al costat del país.

—Fa una setmana es presenta Demòcrates de Catalunya, que ja participa de les negociacions per la llista unitària. Què pot aportar ideològicament al procés?

—D'entrada, l'acord per la llista unitària és molt rellevant, ens estàvem jugant tot el procés, perquè era l'últim instrument per fer el referèndum. En unes autonòmiques, les formacions polítiques competeixen ideològicament, però no en un referèndum. L'acord d'unitat és global, perquè també en forma part la CUP, que des de fora intentarà competir amb l'esquerra radical espanyola. I des del punt de vista de Demòcrates de Catalunya podem dir que hi ha una part del socialcristianisme en termes clàssics i ideològics que està al costat del procés, i que durant la campanya es podrà dirigir al votant que històricament havia votat pels postulats històrics d'UDC. Al final, i molt inspirats en els fundadors d'Unió el 1931, tenir un Estat independent no deixa de ser un instrument amb l'objectiu d'una societat on els valors de la fraternitat i la justícia social siguin essencials, on l'equilibri natural entre la persona i la seva comunitat és la nació, on la norma sigui l'economia social de mercat, que vol dir que la justícia social interactua en el mercat per tenir una societat on el creixement en termes de riquesa sigui molt més igualitari.

—La imatge d'Unió havia quedat molt associada als valors que transmetia el seu líder, allunyats de la descripció que vostè fa del socialcristianisme. L'ostentació de l'Hotel Palace, afirmar que l'homosexualitat és una malaltia... La imatge del líder distorsionava els valors reals del que vostès ara volen recuperar?

—UDC sempre ha defensat els valors del socialcristianisme, una altra cosa és l'exemple d'una persona determinada. Però no només han de ser els valors que portes en un programa electoral, sinó que els representants públics han d'actuar amb coherència, i no és separable la vida pública de la vida privada.

—Demòcrates de Catalunya serà un partit radicalment diferent, a l'americana. Sense militants, amb voluntaris, amb primàries obertes i sense un aparell que marqui constantment la doctrina...

—Plantejem un partit que sigui un instrument per defensar una ideologia, on un ciutadà pugui participar en un moment determinat, sense que fem repartiment de carnets amb drets i deures, i que això no condicioni a fer estructures tancades i endogàmiques. No hi haurà un aparell de partit que el controli dirigint-lo com un transatlàntic cap a una banda o cap a una altra. L'estructura de partits actual ha fet que hi hagi aquest mur infranquejable entre polítics i societat civil organitzada, però és irracional, perquè la societat civil organitzada fa política!

—Serà el primer partit que no estarà empeltat de la Transició. Pot ser un model de referència per als nous partits de l'Estat català?

—El concepte de partit podria ser el model, i estic convençut que els partits, o acaben aquí o moriran, perquè no tindran sentit. Probablement, el model de partits que tenim era el correcte a l'inici de la Transició, perquè calia donar força a estructures organitzades per fer contrapès a l'oligarquia franquista que encara existia. Però, amb la democràcia consolidada, s'hauria d'haver evolucionat. En el cas català, si construïm un Estat nou, podríem començar amb una estructura de partits nova, però això ha de ser fruit del pacte entre partits.

—El 27S, Demòcrates de Catalunya formarà part de la llista unitària. I a partir de l'endemà?

—Fem pinya el 27S en coalició electoral amb la resta de partits que formem aquesta candidatura en forma de coalició electoral, i veurem quines aportacions i suggeriments fa cadascú a la llista unitària. Fins al 27S, la nostra prioritat com a organització política serà fer campanya pel sí a la independència, i després farem el nostre procés constituent com a partit. El 28 de setembre s'obre un escenari

polític a Catalunya i Demòcrates de Catalunya, però no reeditarem una coalició en termes clàssics. Tenim la voluntat de ser un partit més, mantenint aquesta relació fins al 27S amb CDC i la resta de partits que facin pinya, i els voluntaris que participin al congrés decidiran quin ha de ser el futur del partit.

—Les eleccions espanyoles estan molt properes. Quina és la proposta de Demòcrates de Catalunya?

—La voluntat d'un partit és concórrer a totes les eleccions i analitzar en quin format. La meua opinió personal és que dins de l'estratègia per esdevenir Estat és molt essencial què fem a Madrid. Per a mi el full de ruta és tenir una majoria sobiranista el 27S i aleshores sí, fer una única llista absolutament transversal a les eleccions a Corts espanyoles, que no tindran un objectiu referendari. Una llista que tampoc no tindrà objectius ideològics en termes clàssics, perquè suposo que cap dels partits voldrà defensar un model determinat per a Espanya. Per tant, l'únic objectiu que tindria seria ser una eina més en el procés negociador de desconexió amb l'Estat. Hem d'emprar totes les eines al nostre abast, i si imaginem una llista amb tothom, també la CUP, pot tenir prou gruix perquè en depengui fins i tot l'estabilitat de l'Estat espanyol. I per tant, la primera conversa ja no és amb l'Estat, sinó amb Brussel·les. Seria el primer pas per entrar a l'agenda de la UE.

—Vol dir que els partits independentistes poden decidir si estabilitzen o desestabilitzen l'Estat?

—Exactament això. Aquest poder és molt rellevant en política europea, i dependrà de si el procés de desconexió de Catalunya és o no a Brussel·les. Si tenim la majoria sobiranista el 27S, tindrem aquest gran instrument a l'abast. Els diputats de Madrid serien només l'eina per a la desconexió.

—N'han parlat, d'aquesta llista?

—No s'ha parlat en profunditat, però crec que serà a l'agenda immediatament després del 27S. •